Walt Disney's

Donald Duck

EEN VROLIJK
WEEKBLAD

Nr. 20 16 MEI 1964

BESTE VRIENDEN EN VRIENDINNEN

JUULTJE, Babetje en Lizzy vertelden vorige week vol trots aan Kwik, Kwek en Kwak dat ze op school hadden leren borduren. „En we kunnen het al heel goed!" schepten ze op.

„Poeh, dat zul wel! Daar gelaven we niets van!" hadden Kwik, Kwek en Kwak geantwoord.

Nou, dat namen de meisjes niet en ze besloten wraak te nemen. Nu moest Kwek gisteren schoolblijven en daar hadden ze op gewacht. Stiekem haalden ze het jasje van Kwek van de kapstok. Kwik, Kwek en Kwak hebben eigen kapstokjes, naast elkaar. Kwiks jasje hangt altijd links, daarnaast hangt Kweks jasje en het jasje van Kwak hangt aan de rechterkant. De meisjes wisten dus precies welk jasje van Kwek was. Ze haalden hun borduurdazen uit de kast en gingen aan het werk. Toen Kwek de klas uitkwam, hing het jasje weer keurig op z'n plaats.

Om hun oom Donald am de tuin te leiden wisselen de jongens altijd van petje als een van hen kattekwaad uitgehaald heeft. Hij weet dan niet wie het gedaan heeft en dan krijgen ze óf alle drie óf geen van drieën straf. Thuis gekomen hing Kwek zijn jasje aan de kapstok en ging taen zander dat z'n oom het zag naar Kwik en Kwak. Even petje verwisselen en klaar was Kees. Wat later moest Donald benzine tanken en hij liep naar de kapstak om zijn jas aan te trekken. Maar wat hing daar voor een vreemd kledingstuk? Grutjes, het was het jasje van een van de jongens en je hoefde niet te vragen van wie. Met grote letters was de naam KWEK erop geborduurd. Dat jasje had er net nog niet gehangen! Vlug haalde oom Donald het borduursel uit en daarna ging hij naar de jongens. „Kwek, kom eens even hier!" zei hij heel vriendelijk. „Ja, wat is er, oom Donald?" Heel argeloos kwam Kwek aanlopen.

„Kleed je uit en ga naar bed!" bulderde Donald opeens. „Jij was degene die vanmiddag moest school blijven!" Verslagen bleven Kwik, Kwek en Kwak achter. Hoe kon oom Donald dat nou weten? Juultje, Babetje en Lizzy keken de volgende morgen wel een beetje teleurgesteld toen ze zagen dat hun mooie borduursel uitgehaald was. Het is maar goed dat ze niet weten wat ze ermee bereikt hebben, want wat zouden ze de jongens dán geplaagd hebben!

OOM DONALD

ONS ZIEKENLIJSTJE

Bennie Jansen is 13 jaar en hij ligt al 'n hele tijd in het sanatorium. Hij spaart postzegels en filmsterfoto's. Zijn adres is: San. Dekkerswald, Kamer 20, Groesbeek.

Peter de Vries is 7 jaar en hij ligt al acht maanden in het ziekenhuis. Hij is dol op sigarebandjes, speldjes en suikerzakjes. Zijn adres is: Diakonessenhuis, Kinderpav., Kamer 1, Groningen.

Ronald Elberta ligt anderhalf jaar in het ziekenhuis. Hij is 8 jaar. Sturen jullie hem eens een kaart of een briefje? Zijn adres is: Gooisch Kinderziekenhuis, Afd. B, Huizen, post Bussum.

Betsie Dam is 9 jaar en al vanaf haar geboorte invalide. Ze zou dolgraag post van jullie krijgen of kaarten met paarden erop. Haar adres is: Heliomare, Wijk aan Zee.

Ada Verhaar is 10 jaar. Zij heeft 'n ernstig auto-ongeluk gehad. Haar hobby is het sparen van filmsterfoto's. Jullie kunnen ze sturen naar: Amsteldijk zuid 7, Uithoorn.

Anna Koffeman, Willy Dieters en Gabriël van Koppen bedanken jullie allemaal voor de grote hoeveelheid post die ze hebben gekregen!

OOM DONALDS BRIEVENBUS

ATIE VAN BIERT, HELLEVOETSLUIS. Hoe gaat het met je gitaarles? Kun je nu al veel liedjes spelen? Weet je wat ik van gitaarmuziek altijd zo leuk vind? Het past bij alle gezellige gelegenheden! Dag, Atie, veel succes!

MARCEL en MARIAN CLAASSEN, TILBURG. Hebben jullie je onvoldoendes al opgehaald? Jullie krijgen nu pinkstervakantie en daarna komen de laatste loodjes, hè? Doe maar goed je best, dan gaan jullie vast en zeker over!

ALIED ESKES, LICHTENVOORDE. Sjonge, jij bent een verwoed postzegelverzamelaarster, zeg! Hoe lang ben je al aan het sparen? En heb je altijd postzegels uit de hele wereld gespaard? Schrijf je me nog eens, Alied?

FRANS SCHRAUWEN, RUCPHEN. Nou, ik vind, dat je helemaal niet zo slecht tekent, Frans. Schrijf je me het antwoord op je raadsel nog eens? Ik heb er lang over lopen piekeren, maar ik vind hem ontzettend moeilijk, hoor!

Schrijf zoveel je maar wilt aan DONALD DUCK, Postbus 792, Amsterdam. Vergeet niet op de achterkant je naam en adres te zetten en in de linkerbovenhoek van de envelop: OOM DONALDS BRIEVENBUS, Dag, tot schrijfs!

ONZE WEKELIJKSE PRIJSVRAAG Nr. 20

Je begint bij het rode hokje, helemaal bovenaan links, en gaat vervolgens verticaal of horizontaal steeds naar een aangrenzend hokje, tot je tenslotte uitkomt in het rode hokje onderaan rechts. Als je de juiste weg kiest en de letters die je passeert, achter elkaar opschrijft, lees je een bekend spreekwoord dat uit acht woorden bestaat. Schrijf dit spreekwoord op een briefkaart en stuur die vóór 21 mei 1964 aan Donald Duck, Postbus 792 te Amsterdam. Vermeld duidelijk je naam en adres op de kaart en zet op de adreszijde linkshoven „Oplossing 20". Veel succes!

* PRIJZEN *

Eerste prijs: een horloge; tweede prijs: jongens: bouwdoos; meisjes: weefdoos; 10 derde prijzen: een badmintonspel; 20 vierde prijzen: een boek.

REUZE-PECH

Mevrouw Goudin in Frankrijk doet graag mee als er een loterij gehouden wordt.

Ze kiest altijd een lot met een nummer dat op 73 eindigt, want ze is ervan overtuigd dat dit haar eens geluk zal brengen.

Onlangs was er echter bij een loterij geen lot met 73 in de staart meer. Daarom nam mevrouw Goudin toen maar een lot dat op 74 eindigde.

Laat ze nu twee weken later horen, dat op het nummer voor haar, dus eindigende op 73, een grote geldprijs was gevallen.

Woedend smeet ze het lot met 74 in de kachel, waar het tot as verbrandde.

De volgende ochtend vernam ze dat ook op haar lot, met 74 op het eind, toch nog een zeer behoorlijke prijs was gevallen.

Helaas, het lot was verbrand!

WALT DISNEY

Katrien Duck

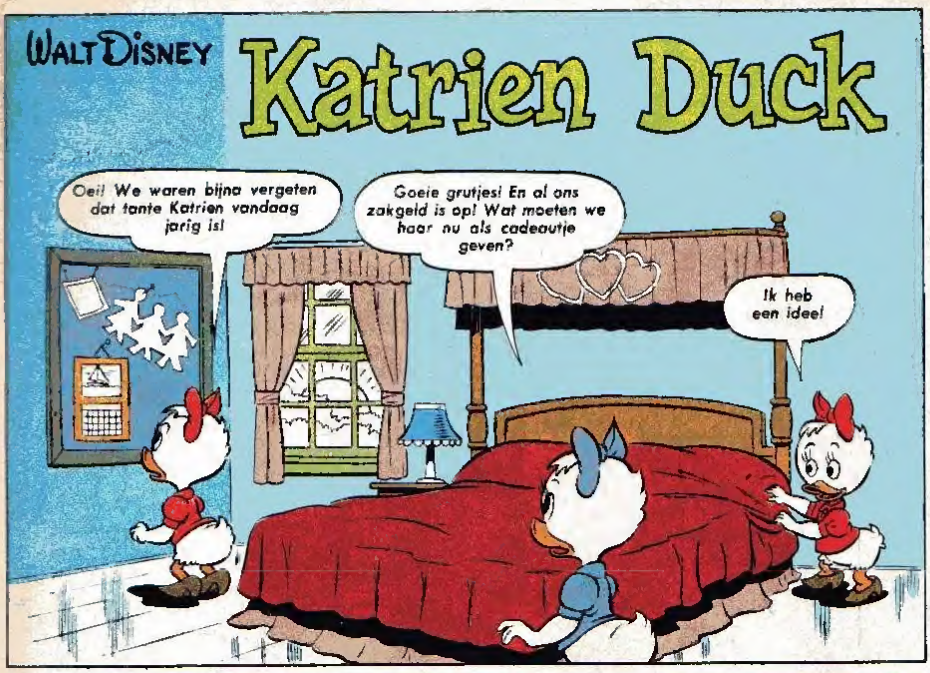

Meisjes! Waarom zijn jullie zo vroeg op?
U mag niet binnenkamen, tante Katrien!

U bent jarig vandaag en daarom willen we u uw ontbijt op bed brengen!
En dat kan niet als u niet in bed ligt! Gauw naar boven!

Ik voel me niets gerust nu ik weet dat de meisjes in de keuken bezig zijn! Maar ik snap best dat ze me willen verrassen!

Even later . . .
Kijk eens! Hier heeft u uw verjaardagsontbijt!
(Slik!) Wat is het?

Bonengelei, roereieren met chocoladesaus en een geroosterde banban! Dat is het lekkerste ontbijt dat we voor u konden bedenken!
(Slik!) Ik ook!

Lust u het niet?
Jawel! Maar ik heb tijd nodig om een beetje trek te krijgen!
Een jaar of twee, denk ik!

Nou, eet u het maar lekker op, tante! Wij gaan naar beneden om het huis netjes te maken!
Daar was ik al bang voor!

Ik ga maar naar beneden voor ze het huis slopen! Ik weet dat ze het lief bedoelen, maar ik ben bang voor de gevolgen!

NEE!
Ik denk dat ik op de verkeerde knop heb gedrukt.
Ik stofte een beetje te wild af!

Maakt u zich geen zorgen! We hebben het hier zó netjes, tante!
Daar ben ik ook bang voor!

Na veel minuten rommel maken . . .
Dat is gebeurd! En nu gaan we boodschappen doen!
We gaan spullen halen om een taart te bakken!

Niets doen, hoor! U moet rust houden! We zijn zo weer terug!
Goed, meisjes!

Als ik opschiet, kan ik klaar zijn voor ze terugkomen! Arme schatjes, ze weten niet dat je ervaring moet hebben voor je kamers kunt stoffen!

Foei! Wat een verjaardag! Alles goed te maken wat anderen die het goed bedoelden, fout deden!

Eindelijk . . .
Klaar! (Hijg!) Nu ga ik rusten!

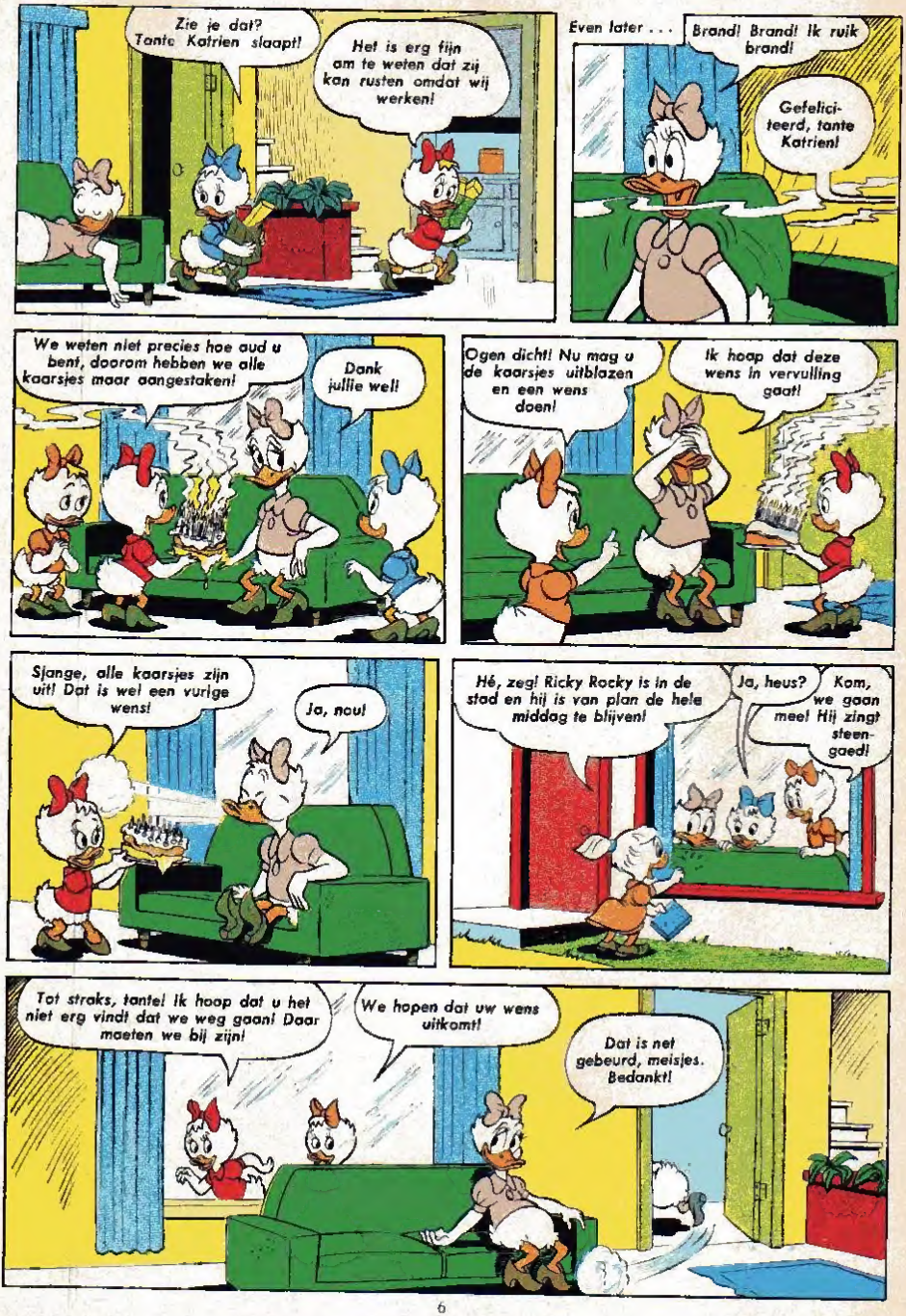
Zie je dat? Tante Katrien slaapt!
Het is erg fijn om te weten dat zij kan rusten omdat wij werken!
Even later . . .
Brand! Brand! Ik ruik brand!
Gefeliciteerd, tante Katrien!
We weten niet precies hoe oud u bent, daarom hebben we alle kaarsjes maar aangestaken!
Dank jullie wel!
Ogen dicht! Nu mag u de kaarsjes uitblazen en een wens doen!
Ik hoop dat deze wens in vervulling gaat!
Sjange, alle kaarsjes zijn uit! Dat is wel een vurige wens!
Ja, nou!
Hé, zeg! Ricky Rocky is in de stad en hij is van plan de hele middag te blijven!
Ja, heus?
Kom, we gaan mee! Hij zingt steengoed!
Tot straks, tante! Ik hoop dat u het niet erg vindt dat we weg gaan! Daar moeten we bij zijn!
We hopen dat uw wens uitkomt!
Dat is net gebeurd, meisjes. Bedankt!

ZO GING IK VAN START

door ROB GROEN

NEE, van voethallen op straat moest ik niets hebben. Trouwens deze balsport lag me niet zo, als ik het eerlijk zeggen mag. Ik was meer een watersporter, weet je. Ik hield van zwemmen en het kijken naar zeilschepen. Een eigen zeilboot te bezitten was mijn hartewens. Maar ja, daar kom je als jong broekje in de regel niet zo gauw aan toe. Ik zag eigenlijk maar één kans.

Zo gauw mogelijk van de welpen af en dan naar de zeeverkenners. En die koers ben ik gaan varen. Ik meldde me aan als lid van de Amsterdamse Dunnewoldgroep, die 'n geweldig home had in de oude tramremise bij het Haarlemmermeerstationnetje. Bovendien bezat de groep een aantal fijne zeilboten. BM's om precies te zijn. Met de gemeentetram onderhielden wij een goed contact. Per slot van rekening huisden we in een van de tramremises. 's Winters schuurden en schaafden wij daar aan onze boten. En tegen de tijd dat die rijp waren om weer te water te gaan, gingen de boten netjes per tram naar de Achtergracht, waar wij ze dan in de kabbeling lieten zakken. Ik vond het een heerlijke tijd bij de Dunnewoldgroep. Goed, we moesten in de wintermaanden stevig aanpakken. Boten vragen nu eenmaal een intensief onderhoud. Maar daarnaast bleef er nog tijd genoeg over voor opwindende momenten. Want natuurlijk namen wij in die grote holle tramremises onze kansen waar. Verstoppertje door het hele huis, was en bleef hier een ongekende sensatie. We kropen de ene lege tram in en de andere uit. En onze strijdkreten galmden door de hoge, kille hallen. Toch waren we blij als de zomer er weer was. Want daar was het nu eenmaal om begonnen. Zeilen, liefst zo lang mogelijk. Per slot van rekening waren we daar zeeverkenners voor. Ik herinner me een middag dat ik met nog twee jongens in een kleine BM op het Buiten IJ zeilde. Een van die jongens had een opmerkelijke omvang. En hij was het die plotseling een gijp maakte. Dat is in de zeilwereld een nogal snelle manoeuvre. Hoe dan ook, hij zat opeens aan de lage kant van de boot en dat was meer dan deze verdragen kon. De boot ging om en op hetzelfde moment lagen wij te spartelen in 't Buiten IJ. Enfin, we deden wat we moesten doen: zwemmen. Ook daar ben je per slot van rekening zeeverkenner voor. Wie niet zwemmen kan, komt er eenvoudig niet bij. Overigens was mijn plezier in de zeilsport er niet door bedorven. Integendeel, misschien verlangde ik nu nog wel vuriger naar een eigen boot. Maar ja, wat wil je. Zo'n boot kost geld. Heel veel geld. En dat had ik gewoon niet. Toen heb ik tenslotte maar de knoop doorgehakt. En hen ik gaan roeien. Als vijftienjarige bij „De Hoop" van de Amstel. Dat was in het begin echt geen lolletje, maar ik trok me er dapper doorheen. Nat zo lang tot ik rijp was voor de skif. Kapitein op een eigen schip! Ook al was dat dan van mijn roeivereniging en moest je er als gezagvoerder zelf hard aan trekken, wilde je tenminste voorult komen.

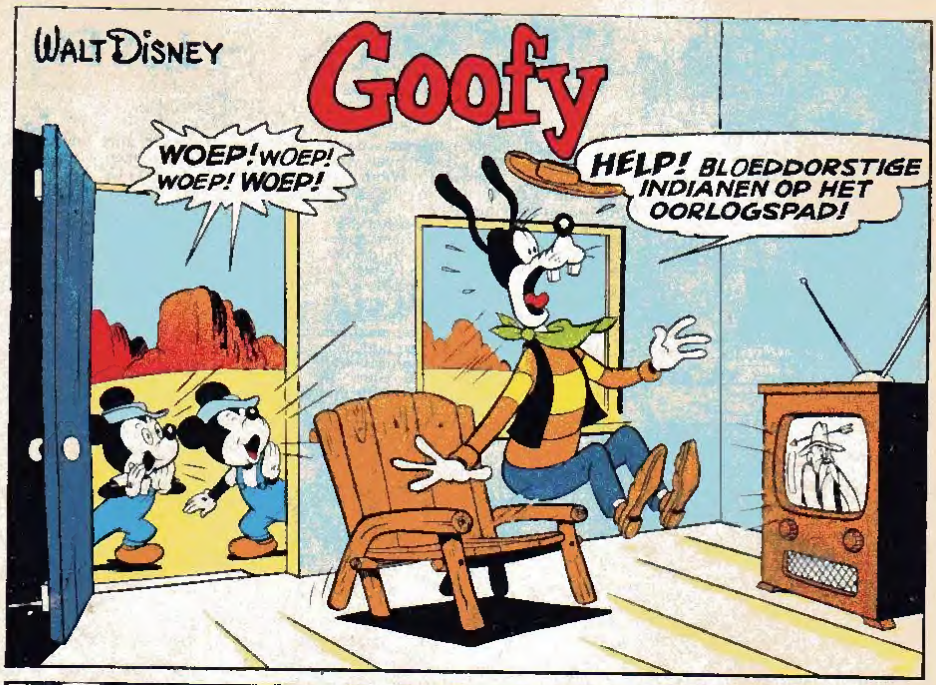
WALT DISNEY
Goofy
WOEP! WOEP! WOEP! WOEP!
HELP! BLOEDDORSTIGE INDIANEN OP HET OORLOGSPAD!

Jullie mogen me alles afnemen, maar laat mijn hoofdhuid alsjeblieft zitten!

We wilden je helemaal niet laten schrikken, Goofy! Je hebt vast te veel wildwestfilms gezien!
Woef!
Puk en Max! Gaaie grutjes!

Je zit altijd maar binnen, Goofy! En je bent nog wel met vakantie! Ga 'ns een eind wandelen in plaats van naar de tv te kijken!

Jullie hebben gelijk! Kom op, jongens . . . ik neem jullie mee op trektocht door de wildernis! Vinden jullie dat leuk?
Ja nou, dan heb je tenminste echt vakantie, Goofy!

Maar . . .
Noem je dat een trektocht door de wildernis, Gaafy?
Als we in een auto zaten niet, natuurlijk! Maar nu wel! We moeten nog 5 kilometer lopen voor we in de stad zijn!
HOTEL
3 km
EET bij
NAAR DE STAD 5 KM

En waar zouden we dan moeten eten als we de borden niet volgden?
Eten?
EET BIJ PIET EN JE GENIET

We hebben gegeten voor we vertrokken!
Volg ons nu maar 'ns een poosje! Dan zul je wel zien wat een trektocht is!
Nou . . . goed! Maar wees voorzichtig!

En even later . . .
Faei, faei! Puk en Max, ik ben doodop! Eventjes rusten!
Nu al? In de verte kun je de weg nog steeds zien!
En zelfs de borden die langs de weg staan!

Als het aan mij ligt zullen we die blijven zien ook! Ik doe net alsof ik moe ben, dan gaan we niet verder!

Oh-h-h-h . . . hoe langer ik blijf zitten, hoe vermoeider ik word!
Volgens mij heeft Gaafy last van lieverluidanmoeheid!
Ik ben bang dat een richtingbord het enige geneesmiddel voor hem is!

Daar heb je nou precies wat hij nodig heeft!
INDIANEN-KAMP
RECHTDOOR

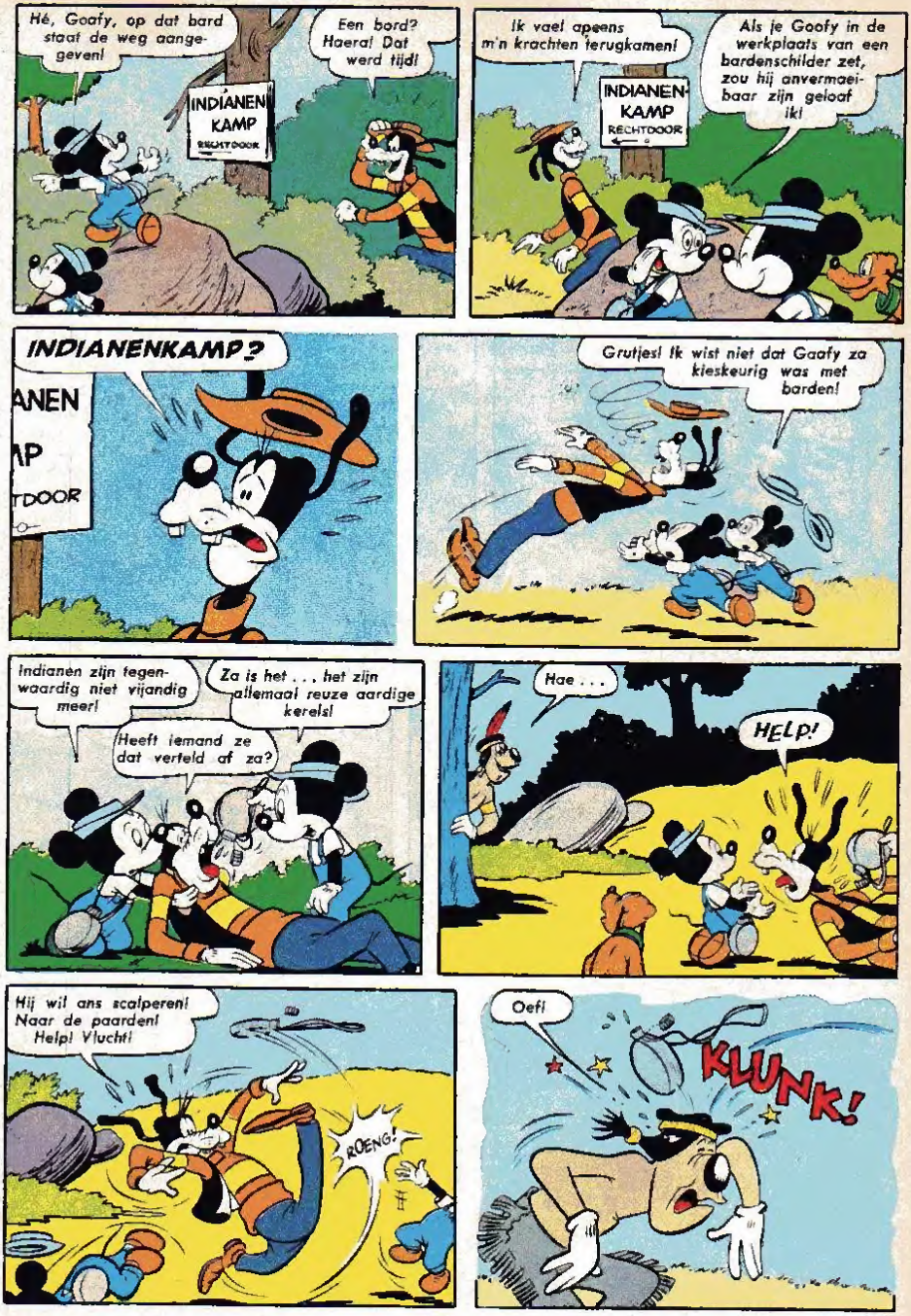
Hé, Goofy, op dat bord staat de weg aangegeven!
INDIANEN KAMP
RECHTDOOR
Een bord? Haera! Dat werd tijd!
Ik vael apeens m'n krachten terugkamen!
INDIANEN-KAMP
RECHTDOOR
Als je Goofy in de werkplaats van een bardenschilder zet, zou hij anvermaeibaar zijn geloof ik!
INDIANENKAMP?
ANEN
AP
TDOOR
Grutjes! Ik wist niet dat Gaafy za kieskeurig was met barden!
Indianen zijn tegenwaardig niet vijandig meer!
Za is het . . . het zijn allemaal reuze aardige kerels!
Heeft iemand ze dat verteld af za?
Hae . . .
HELP!
Hij wil ans scalperen! Naar de paarden! Help! Vlucht!
ROENG!
Oef!
KLUNK!

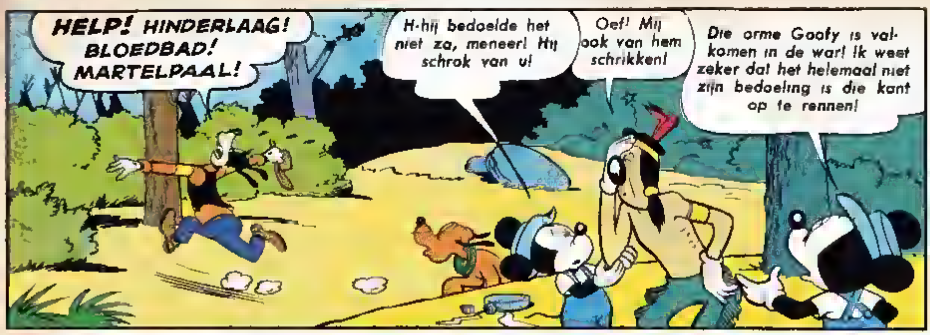
HELP! HINDERLAAG! BLOEDBAD! MARTELPAAL!
H-hij bedoelde het niet zo, meneer! Hij schrok van u!
Oef! Mij ook van hem schrikken!
Die arme Goofy is valkomen in de war! Ik weet zeker dat het helemaal niet zijn bedoeling is die kant op te rennen!

(Slikk!) Ze hebben me omsingeld . . . met tenten en al nog wel!

Hou je kalm, Goofy! Wij, bleekgezichten, weten best hoe we met wilden moeten omgaan!

En dus . . .
Goofy . . . kun je het goed met ze vinden?
Ja! Ik ben ons dan het vrijkopen!

Indianen zijn dolblij met gebruiksvoorwerpen van blanken!

Wat wij moeten met roestige sleutels? Wij moderne stam zijn!
O, ja? Nou, dan heb ik nog wel iets moderns voor u!

Gmpf! Mij allang n mooie balpuntpen hebben! Wat dit voor pen zijn?
Grutjes! Nou, dit is een vulpen!
Zou hij dat niet weten?

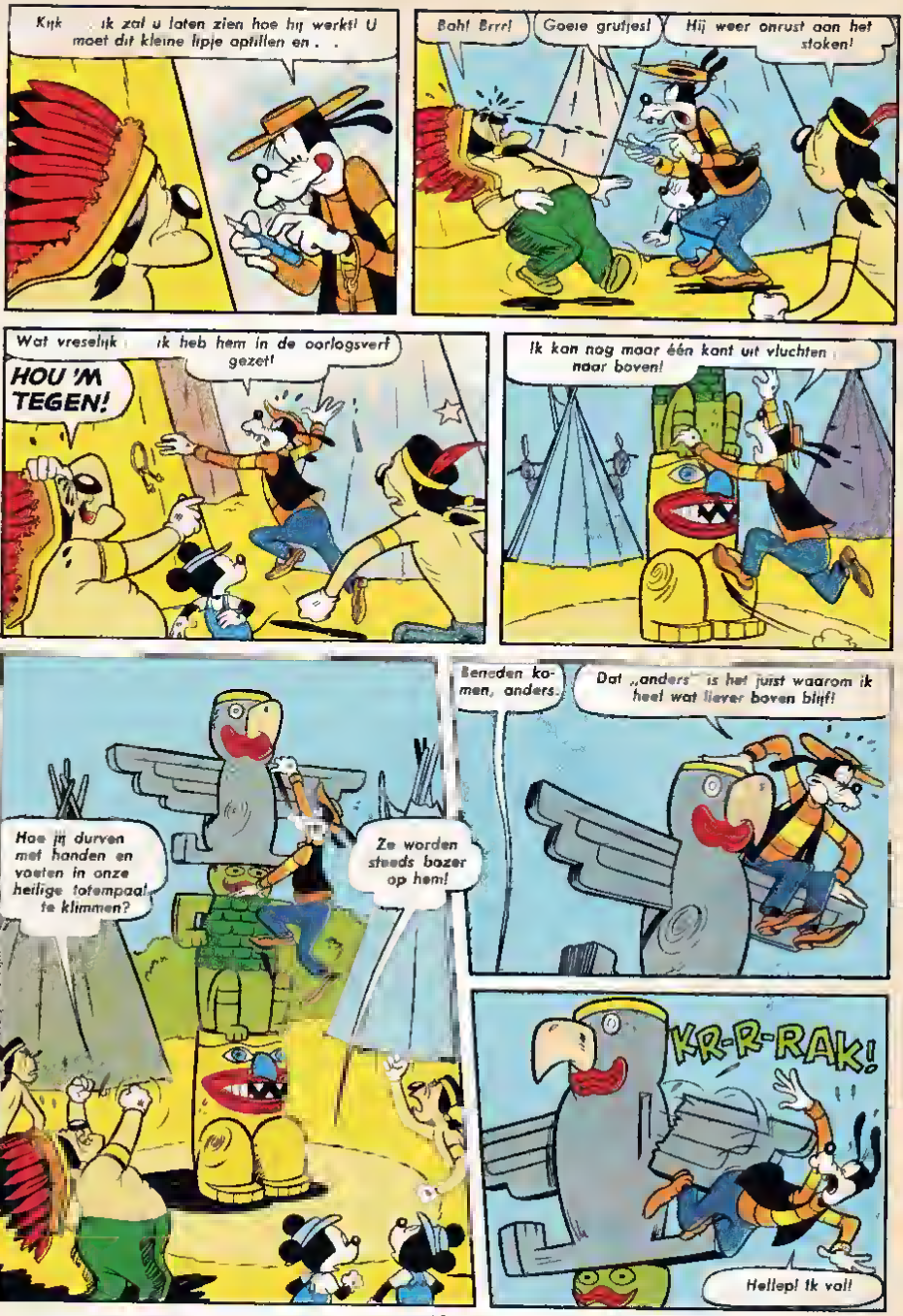
Kijk . . ik zal u laten zien hoe hij werkt! U moet dit kleine lipje optillen en . .
Bah! Brrr!
Goeie grutjes!
Hij weer onrust aan het stoken!
Wat vreselijk . . ik heb hem in de oorlogsverf gezet!
HOU 'M TEGEN!
Ik kan nog maar één kant uit vluchten . . naar boven!
Hoe jij durven met handen en voeten in onze heilige totempaal te klimmen?
Ze worden steeds bozer op hem!
Beneden ko-men, anders..
Dat „anders" is het juist waarom ik heel wat liever boven blijf!
KR-R-RAK!
Hellep! Ik val!

En niet zo zachtjes aak!!
Hé, gelukkig, dank je wel!
Oejoe!! Dit heet ongelukkige dag zijn voor tatempaal. . en dat aak vaar knoeier bleekgezicht zijn!
Wij al eeuwen long beschaafde volksgroep zijn! Maar jij ons nu weer vijandig gemaakt hebben!
Ik wou maar dat ik bij m n televisie taestel was gebleven!
Laten wij maar gauw maken dat we wegkomen!
Jij ons hier niet mee laten zitten!
Jij gauw nieuwe vleugel maken!
Als dat alles is . .
AUWOE!
(Stik!) Ga uit de buurt!
KLOP!
Hier kan ik echt niet longer naar kijken!
We moeten hulp halen!
Als Goofy zo doorgaat, zullen de Indianen ons vast de oorlog verklaren!
Er komt geen enkele auto longs! En het is nog een heel eind naar huis!
Hmm . . ik weet hoe we Goofy kunnen redden!
KOFFIE-HUIS
OP 100 METER

Dit bord is angeveer net zo groot en heeft dezelfde vorm als de gebroken totemvleugel! Dan haeft Goofy geen nieuwe vleugel te zagen!
KOFFIE-HUIS
OP 100 METER
Eens kijken of het me zal lukken!
Doe het vlug!
Heb toch geduld... ik heb het nog nooit gedaan!
Sjonge! Hij past precies!
OP 100 METER
Laten we duimen dat het verder goed gaat!
Oef! Kijken mannen!
De totempaal zelf voor nieuwe vleugel gezorgd hebben, opperhoofd!
Dat gunstig voorteken zijn! Kijk wat er op staan!

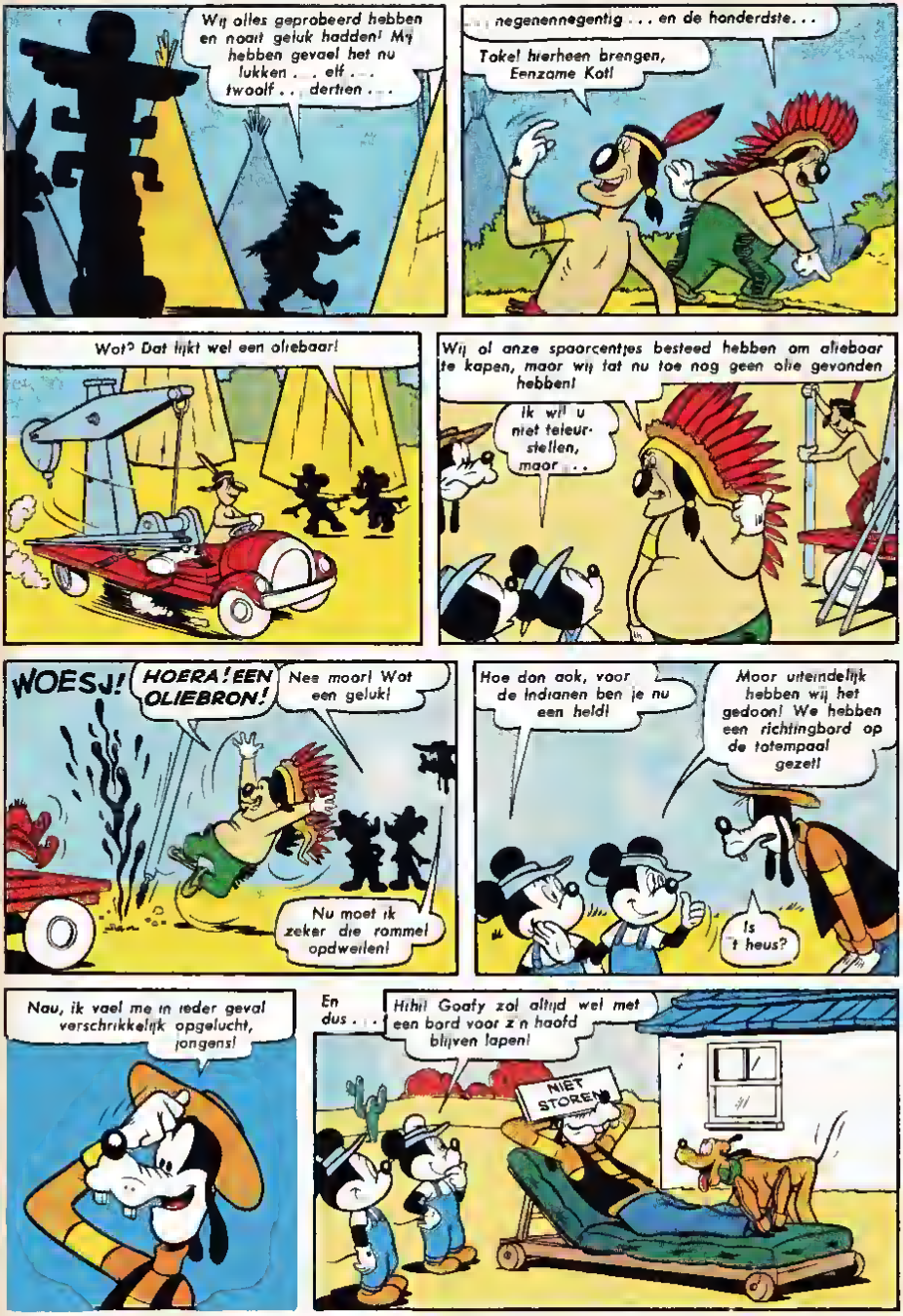
Wij alles geprobeerd hebben en nooit geluk hadden! Mij hebben gevaal het nu lukken . . elf . . . twaalf . . dertien . . .
negenennegentig . . . en de honderdste . . .
Toke! hierheen brengen, Eenzame Kat!
Wat? Dat lijkt wel een oliebaar!
Wij al onze spaarcentjes besteed hebben om olieboor te kapen, maar wij tot nu toe nog geen olie gevonden hebben!
Ik wil u niet teleurstellen, maar . . .
WOESJ!
HOERA! EEN OLIEBRON!
Nee maar! Wat een geluk!
Nu moet ik zeker die rommel opdweilen!
Hoe don aok, voor de Indianen ben je nu een held!
Maar uiteindelijk hebben wij het gedoan! We hebben een richtingbord op de totempaal gezet!
Is 't heus?
Nau, ik vael me in ieder geval verschrikkelijk opgelucht, jongens!
En dus . . .
Hihi! Goofy zal altijd wel met een bord voor z'n haofd blijven lopen!
NIET STOREN

17. KLUKKLUK IN NOOD!

Illustraties JAN WESSELING

Het Wilde Westen wordt onveilig gemaakt door een nieuwe bende „de Blauwpiepers" genaamd. Pipo heeft al twee slechte plannen van die bende verijdeld, maar nu willen de boeven wraak nemen. Ze besluiten Pipo te gaan ontvoeren. Terwijl er op de T-ranch feest gevierd wordt, slapen ze naderbij en kleuren een als clown gekleed figuur mee ...

DE stemming in de feestelijk versierde woonkamer van de grote boerderij is plotseling zeer droevig. Mammaloe zit met haar hoofd in haar handen tussen de kloddelige brokken van de prachtige taart. Baas Zultvouwer kauwt verbeten op een eindje sigaar, de Indianen van de Snauw-Snauw-stam vegen de tranen uit hun ogen, iedereen is verslagen. Alleen Petra is naar buiten gerend, maar het is niet waarschijnlijk dat ze hardlopend de snelle paarden van de ontvoerders zal inhalen ...

„Het is vreselijk!" zucht Mammaloe. „Altijd doet mijn man Pipo zeer goede dingen en daar wordt hij nu het slachtoffer van! Zulke boevenmannen moesten zich schamen om zo'n eerlijke clown te ontvoeren, die steeds gezorgd heeft dat hun slechte plannen geen doorgang vonden! Wie moet Pipo nu gaan bevrijden? Dat is eigenlijk uw plicht, meneer Zultvouwer! Mijn man beeft al uw koeien gered, nu moet u hem helpen, zo hoort het!"

De eigenaar van de T-ranch krijgt een rood hoofd van verlegenheid. „Je hebt gelijk, Miss Mammaloe," zegt hij. „Ik zou jouw man moeten gaan halen uit de handen van die vreselijke bende. Maar zie je, er is iets wat mij weerhoudt. Ik ben namelijk geen grote held! Ik vind het niet fijn om me te laten plat slaan door die slechte kerels, dat is niet goed voor mijn gezondheid en bovendien kan ik niet gemist worden op de boerderij, weet je! Het spijt mij voor jou! Een volgende keer beter!"

Mammaloe doet haar schort af. Het is duidelijk dat ze zelf moet gaan. „Waar is Klukkluk eigenlijk?" vraagt ze. „Hij heeft wel een hazehart, maar hij moet toch mee, dat kan een leerzaam uitstapje worden!"

De andere Indianen zeggen dat ze Klukkluk niet hebben gezien, waarschijnlijk zit hij in de keuken een pan uit te likken, daar is hij erg knap in. Op dat ogenblik gaat de deur open en over de drempel stapt ... Pipo de clown. „Oh, Pipo," zegt Mammaloe zonder na te denken. „Goed dat je er bent, het is donker buiten en we hebben een lampje nodig, heb jij er eentje? Ik moet namelijk achter een boevenbende aan om Pipo te gaan redden, snap je, Pipo en ... PIPO! Ben jij het! Hoe k-k-kan dat?"

Ja, Mammaloe stottert van verbazing en dat is een zeldzaam verschijnsel bij die verstandige vrouw! De Indianen beginnen allemaal door elkaar te schreeuwen van opwinding en baas Zultvouwer begint Pipo op zijn schouder te slaan en „Hoera, ouwe reus!" te roepen. En Pipo zelf? Zijn mond valt open en zijn ogen worden groot als guldens. Hij is het meest verbaasd van allemaal!

„Sapperdeflap!" roept hij, „wat mankeert jullie? Waarom kijken jullie me aan of je een spook met een ruitjesjas ziet? Is er iets gebeurd?"

Er wordt hartelijk gelachen. „Een reuze mop!" roept baas Zultvouwer. „Die held bevrijdt zichzelf uit de handen van een complete boevenbende en nou doet-ie of het niks is! Haha!"

Pipo haalt zijn schouders op. Hij wacht tot het stil is en wil dan gaan vertellen dat hij de hele tijd in zijn kamer bezig geweest is om z'n flapschoenen te poetsen, maar op dat ogenblik vliegt de buitendeur open en stuift Petra hijgend binnen. „Dag allemaal!" roept ze hijgend. „Ik heb nog geprobeerd om de boeven in te halen, maar ze reden te hard! Ze zijn in de richting van de Knekel-kloof verdwenen. Ik hoorde oom Klukkluk nog jammeren!"

Pipo's oren beginnen te suizen. „Hebben ze Klukkluk ontvoerd?" roept hij. „Waarom? Hij is juist zo aardig en nutteloos!"

„Ze dachten dat u het was, papa!" zegt Petra, „want oom Klukkluk had zich verkleed en vermomd als u, hij wilde een grapje uithalen, maar daar zal hij nu wel spijt van hebben!" Meteen is Pipo alles helder en het belangrijkste is dus: Klukkluk is in gevaar! „Zadel de snelste paarden, baas Zultvouwer!" roept hij. „En neem fakkels en lantaarns mee, we gaan op nachtexpeditie, achter de bende aan!"

Je zult begrijpen dat die bende ondertussen niet stil gezeten heeft. Vele kilometers zijn zij al verwijderd van de T-ranch, hun paarden dampen van de inspanning, maar de Blauwpiepers blijven snel doorjagen. Eindelijk is één van hun plannen geslaagd: ze hebben een belangrijke gevangene gemaakt!

Een beroemd avonturier (denken ze) is in hun handen gevallen! De man die al hun plannen om het Wilde Westen weer onveilig te maken, verijdeld heeft, is nu in hun macht (denken ze). Het is natuurlijk niets voor Klukkluk om zich zomaar te laten ontvoeren. Hij doet reuze zijn best — met zijn mond! „Mij zijn helegaar de clown niet!" roept hij ieder ogenblik. „Mij zijn Klukkluk, de slimme Indiaan, die

Geschreven door WIM MEULDIJK

zich verkleed hebben als Pipo! Jullie hebben te pakken de geheel verkeerde persoon, oefoef! Zeer stom! Domme braadkuikens!" Het is nooit verstandig om te schelden. De boeven hebben toch geen woord geloofd van Klukkluks geschreeuw, ze denken dat het een slim ideetje is van die clown. Maar nu hij ook nog lelijke woorden gaat roepen, neemt de hoofdman maatregelen, want daar kan hij niet tegen. Hij laat even stoppen, ze plakken Klukkluk een pleister over zijn schreeuwmond en dan is het uit met het kabaal. Ongestoord galopperen ze nog een uur door tot ze in een bijzonder donker hol in de Knekelkloof halt houden, afstijgen en hun kamp opslaan. „Over een paar uur gaat de zon op!" zegt de hoofdman. „We komen toch al zoveel slaap tekort en ik wil dat jullie weer wat kleur op je wangen krijgen, mannen! Om bleke rovers met slaapogen lacht iedereen zich een kriek. Vooruit, mannen, tanden poetsen en in je slaapzakjes! Morgen beslissen we wel wat we met de gevangen clown zullen doen!"

De rovers glimlachen van de voorpret en binnen tien minuten liggen ze allemaal tevreden te snurken. Klukkluk blijft nog een tijdje wakker, want zijn zorgen zijn groot. „Nooit hadden mij mijzelf moeten verkleden als Pipo," zucht hij. „Mij zijn net op een naar ogenblik voor die clown gaan spelen! Wat zijn mij toch een pech-roodhuid! Konden mij die witte verf maar van het gezichtsvel vegen, maar het kind Petra hebben zo'n plakkerige soort gebruikt! Ohoh, waren mij maar weer van uiterlijk de knappe Indiaan met de haviksneus en het wiebelveertje! Wat zullen er met mij gebeuren? Misschien maken zij wel gehakt van mij of prak voor de beren of zij gooien mij in de watervei, wat zou het worden?" Klukkluk peinst een uur lang over alle mogelijke narigheden die hem te wachten staan, maar dan valt hij ook in slaap...

Pipo, baas Zultvouwer en de Indianen Hikkende Hond en Zingende Schildpad rijden op hun paarden door het nachtelijk duister.

Het paard van Pipo struikelt bijna. „Halt!" roept Pipo. „Afstijgen en gaan slapen mannen! Dit getob in het donker heeft geen zin. Morgenochtend zoeken we verder ..."

Volgende week
EEN DAPPER MAN

WALT DISNEY

Willie Wortel

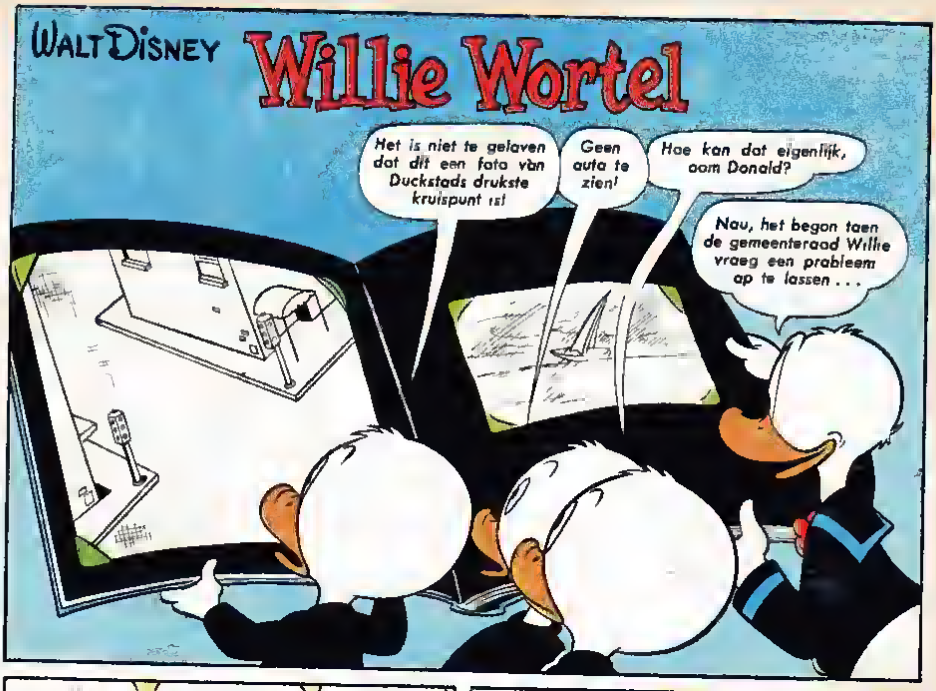

Maar we zullen ervoor zorgen dat je een oorkonde krijgt van de donkbare automobilisten!
Met de hand geschreven op echt perkament!
Fijn zeg!

En nu aan het werk, jongen! De tijd dringt!
Ja, aan het werk!
Ja, heren!

Al gauw...
Ik heb heel wat asfalt nodig, dus ik zal beginnen met een laadbak!

Dan zal ik deze schraper voor op de machine bevestigen!

'ns Even kijken . . . eerst moet ik de weg banen, dan het asfalt storten! Nu nog een wals!

En als ik deze wals gekoeld houd, wordt het asfalt onmiddellijk hard! Hihi! Wat een vondst!

En natuurlijk moet de machine ook nog een stuurinrichting hebben!

En tenslotte nog een pijp met verf voor de witte streep!
Ik zal mijn machine „Rosie" noemen naar de Rozenberg!
Hmm! Rosie heeft wel iets bekends, vind ik! Maar ik zou niet precies weten wat!
ROSIE
En nu op naar de gemeenteraad!
Al gauw...
Volg de oude weg over de brug naar de top, Willie!
O, ja, en dan moet ik om de Rozenberg heen gaan!
ROZEN BERG
OUDE WEG
NIEUWE WEG
BRUG
En luister ns even goed, Willie . .
Breng de nieuwe weg wat dichter bij onze huizen!
Net genoeg om onze oprijlanen op de weg uit te laten komen!
Ik zal het voor u proberen!
Even later . . .
Ik ben benieuwd of het Rosie lukt!
TJUK! TJUK!
ROSIE
NAAR DE ROZENBERG
TJUK! TJUK!
GOED ZO!

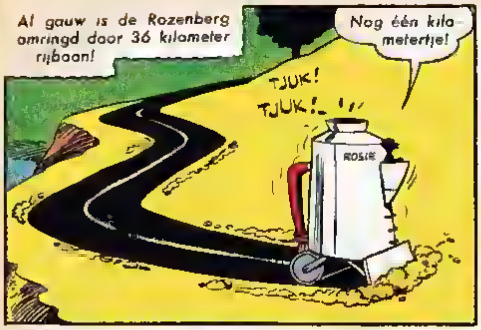
Al gauw is de Rozenberg omringd door 36 kilometer rijbaan!
Nog één kilometertje!
TJUK!
TJUK!
ROSIE

En intussen ...
We zullen Willie's weg eens gaan proberen!
Dat brengt me op een idee!

Waarom zouden we niet alle automobilisten uitnodigen er een ritje over te maken?
Da's een goeie stunt voor de verkiezingen!
Ik ben al onderweg!

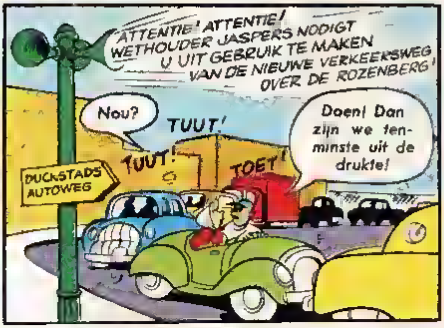
ATTENTIE! ATTENTIE! WETHOUDER JASPERS NODIGT U UIT GEBRUIK TE MAKEN VAN DE NIEUWE VERKEERSWEG OVER DE ROZENBERG!
Nou?
TUUT!
TUUT!
TOET!
DUCKSTADS AUTOWEG
Doen! Dan zijn we tenminste uit de drukte!

Waar gaat iedereen naar toe?
Wat geeft dat? We rijden in ieder geval!
ROZENBERG

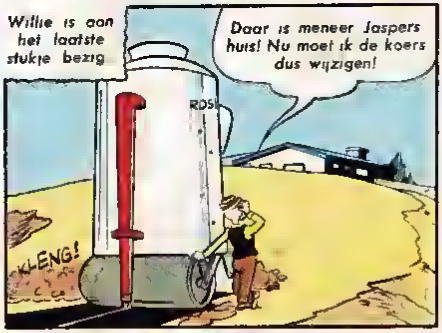
Willie is aan het laatste stukje bezig
Daar is meneer Jaspers huis! Nu moet ik de koers dus wijzigen!
KLENG!

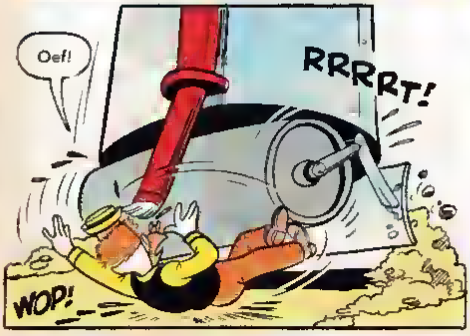
Oef!
RRRRT!
WOP!

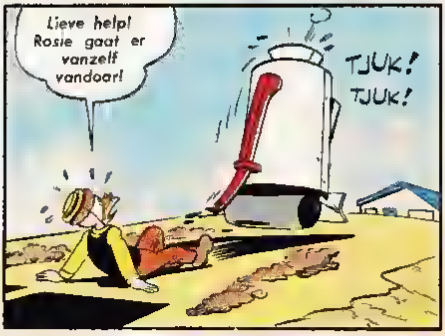
Lieve help! Rosie gaat er vanzelf vandoor!
TJUK!
TJUK!

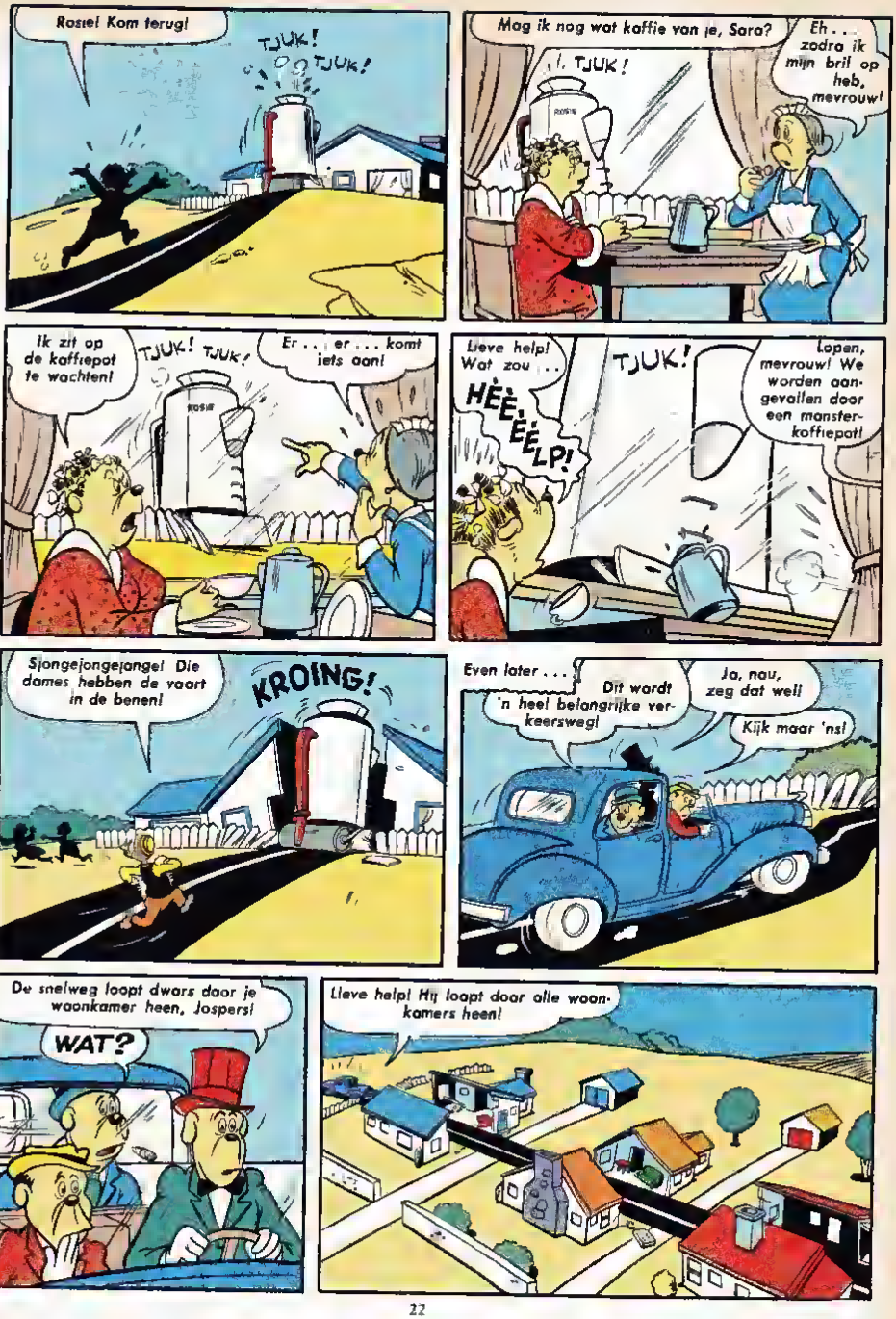
Rosie! Kom terug!
TJUK!
TJUK!
Mag ik nog wat koffie van je, Sara?
TJUK!
Eh . . . zodra ik mijn bril op heb, mevrouw!
Ik zit op de koffiepot te wachten!
TJUK! TJUK!
Er . . . er . . . komt iets aan!
Lieve help! Wat zou . . .
HÈÈ, ÉÉ LP!
TJUK!
Lopen, mevrouw! We worden aangevallen door een monsterkoffiepot!
Sjongejongejange! Die dames hebben de vaart in de benen!
KROING!
Even later . . .
'n heel belangrijke verkeersweg!
Dit wordt
Ja, nou, zeg dat wel!
Kijk maar 'ns!
De snelweg loopt dwars door je woonkamer heen, Jospers!
WAT?
Lieve help! Hij loopt door alle woonkamers heen!

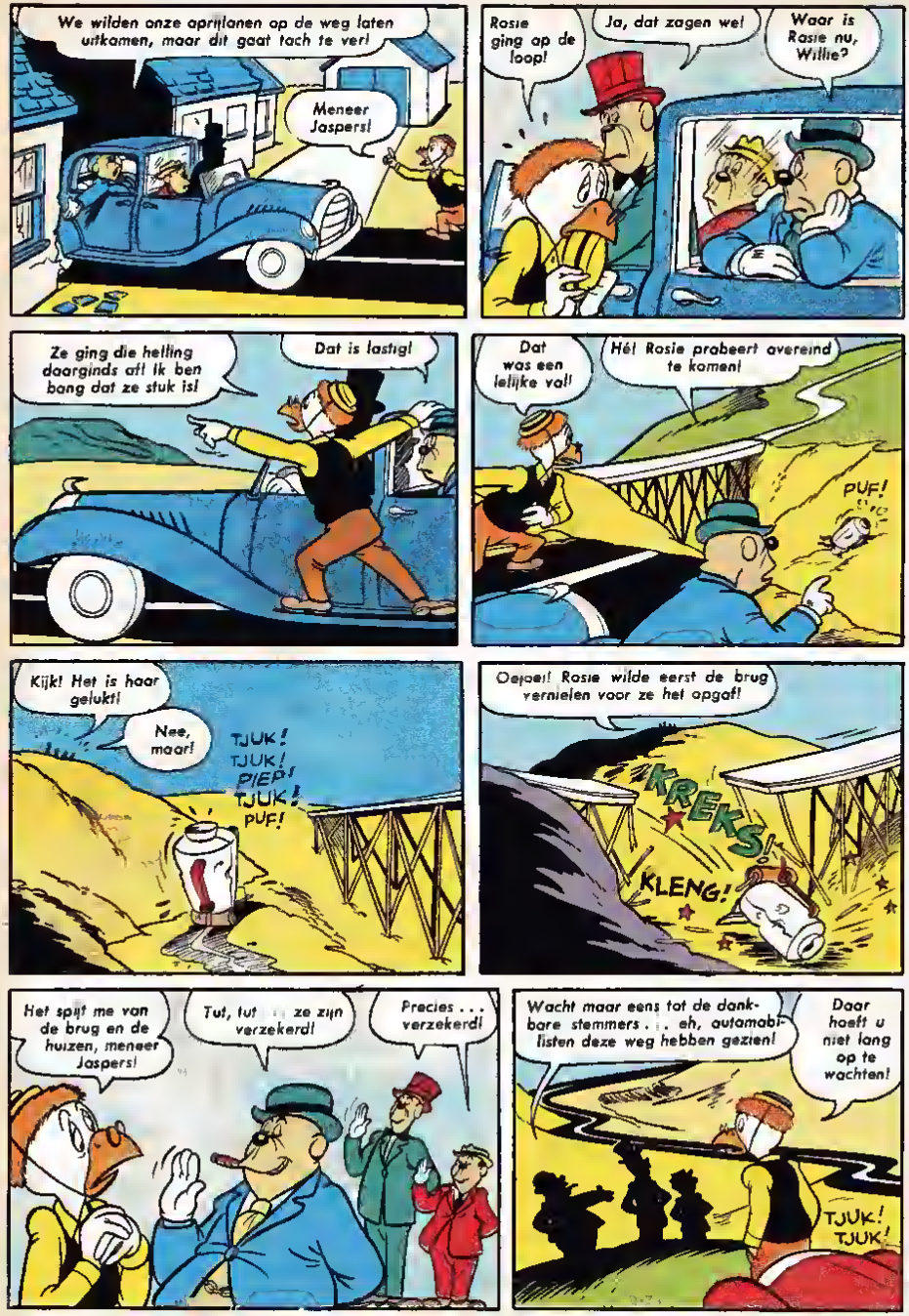
We wilden onze aprilgrapjes op de weg laten uitkomen, maar dit gaat toch te ver!
Meneer Jaspers!
Rosie ging op de loop!
Ja, dat zagen we!
Waar is Rosie nu, Willie?
Ze ging die helling daarginds af! Ik ben bang dat ze stuk is!
Dat is lastig!
Dat was een lelijke val!
Hé! Rosie probeert overeind te komen!
PUF!
Kijk! Het is haar gelukt!
Nee, maar!
TJUK! TJUK! PIEP! TJUK! PUF!
Oejoe! Rosie wilde eerst de brug vernielen voor ze het opgaf!
KREKS!
KLENG!
Het spijt me van de brug en de huizen, meneer Jaspers!
Tut, tut ze zijn verzekerd!
Precies . . . verzekerd!
Wacht maar eens tot de dankbare stemmers . . . eh, automobilisten deze weg hebben gezien!
Daar hoeft u niet lang op te wachten!
TJUK! TJUK!

Ze komen er al aan!
Goeie grutjes! Ik had ze uitgenodigd
En ze zijn allemaal gekomen!
Hé! De weg loopt daod!
VERHUIZINGEN
Kijk! De brug is kapot! We kunnen niet terug naar de stad!
En we hebben 37 kilometer auto's achter ons staan!
Oh!
We zitten als ratten in de val!
Al deze automobilisten moeten onderdak en eten hebben tot de brug klaar is!
Dat kan weken duren!
Later, in Willie's werkplaats . .
Nou, Jaspers en zijn vrienden hebben het geweten!
Ja, het heeft ze veel gekost!
Maar nu heb je zeker een perkamenten oorkande van de automobilisten gekregen!
Nee, dat niet, maar wel een massief gouden beker!
Hebben de automobilisten die gegeven omdat je hun za'n lang aponthaud hebt bezorgd?
Hij is niet van de automobilisten . . .
Ik kreeg hem van de voetgangers van Duckstad!
IN DANKBAARHEID

ditjes en datjes van Donald Duck

HEB JE DIE AL?

AFGELOPEN zondag is het feest geweest voor moeder, want toen was het moederdag. Natuurlijk wordt deze dag per postzegel gevierd. Je ziet hier de moederdagzegel van Argentinië met een poppemoedertje erop afgebeeld, een uitgave van oktober 1959. Het wonderlijke van moederdag is dat niemand de oorsprong van deze dag weet op te sporen, hoewel het hier toch heus geen eeuwenoude traditie betreft. Er gaat een verhaal over hoe in het begin van deze eeuw een inwoonster van de Ver. Staten ermee begonnen is en er zoveel propaganda voor maakte, dat in 1914 president Wilson een stuk tekende waarin stond dat de tweede zondag in mei voortaan officieel moederdag zou zijn. Het duurde tot na de tweede wereldoorlog, voordat deze dag in ons land bekendheid kreeg en „gevierd" werd. Met dat vieren wordt dan bedoeld dat de kinderen, groot en klein, moeder die dag eens extra verwennen, bijvoorbeeld door het geven van een cadeautje en of door het verrichten van allerlei kleine werkjes.

BROOD ALS ENTREE

De jeugd van een dorp in de Betuwe mocht, toen het de afgelopen winter enige tijd vroor, naar hartelust op de plaatselijke gracht schaatsenrijden, als ze eerst een paar sneetjes oud brood als toegangsprijs voor de ijsbaan had betaald. Dit brood was bestemd voor de watervogels, die in de zachtere tijden van het jaar in de gracht rondzwemmen. Deze dieren zaten nu tijdens de „ijstijd", in een paar wakken samengedrongen en konden niet voldoende voedsel vinden. De entreeprijs was dus broodnodig.

APEN-KUNSTWERK

Op een tentoonstelling in een grote Zweedse stad hing een aantal schilderijen dat door iedereen bewonderd werd. Kenners zelden dat de schilderijen mooi van kleur waren en dat de schilder een veelbelovend kunstenaar moest zijn. Een van de stukken werd al spoedig verkocht voor ruim driehonderd gulden. Achteraf bleek dat de driejarige Peter, een chimpansee van een naburige dierentuin, de schilderijen had gemaakt. Voor de opbrengst van het verkochte schilderij kregen alle apen van de „artis" een extra portie bananen en van het restant kocht men voor Peter nieuwe verf en penselen om nóg meer kunstwerken te maken.

* * * * *

DE GEVANGENE MET ZIJN HOND

Alarm in een Amerikaanse gevangenis. Een gevangene is ontsnapt. Een aantal bewakers trekt er op uit met een bloedhond om de ontsnapte op te sporen. Men laat de hond ruiken aan een kledingstuk van de gevangene en het dier rent weg. De bewakers doen het nu wat kalmer aan. Ze hoeven alleen maar het spoor van de hond te volgen! Maar tot hun verwondering ontdekken ze, enige tijd later dat op een bepaalde plaats de gevangene en de hond elkaar hebben ontmoet en vandaar samen hun tocht hebben voortgezet. Dat kwam omdat de gevangene in de keuken werkte en de hond altijd lekkere hapjes gaf. Nu zoekt men de ontsnapte man plus hond!

HET BIJTJE EN DE BLOEMEN

Bijtje Zoemzoem trekt erop uit om honing te verzamelen. Ze begint bij de rode bloem rechts bovenaan en eindigt bij de rode bloem rechts onderaan. Verder zie je op het plaatje grote gele bloemen en kleine bloemen. Op weg van de ene rode bloem naar de andere brengt het bijtje telkens eerst 'n bezoek aan drie kleine bloemen, daarna aan 'n gele, vervolgens weer aan drie kleine bloemen enz.

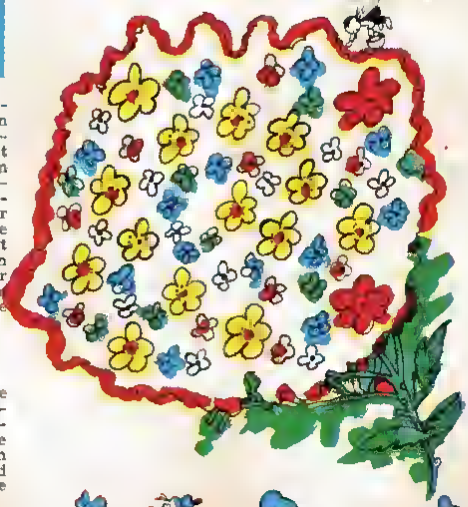

Ze kruist de afgelegde weg echter niet.

Probeer eens of je met behulp van een potlood op het plaatje kunt aangeven welke weg bijtje Zoemzoem moet gaan. Je moet er dus wel aan denken dat tussen twee grote gele bloemen steeds drie kleine moeten worden gepasseerd en de afgelegde weg niet gekruist mag worden!

de NAAMLOZE VALLEI

Tim heeft een gesprek afgeluisterd van drie bontjagers die, met een rijke buit onderweg naar de bewoonde wereld, in de Naamloze Vallei hebben overnacht. Maar er is nog iets anders gebeurd. Als Pa McKee heel vroeg in de ochtend als eerste de blokhut uitstapt, staat hij als aan de grond genageld: in de deur van de stal steekt

EEN PIJL

PA'S ogen puilden uit die pijl was de eerste, openlijke bode van de Indianen. Een dreigement? Een waarschuwing? Gauw gluurde hij achterom (gelukkig, Ma had het zo druk met haar kookvuur, dat zij niets merkte), daarna liet hij vliegensvlug zijn blik over de omgeving gaan. Niets bewoog zich in de zilvergrijze schemering die nog tussen de bomen hing. Dichtbij wipte een konijntje in het dauwnatte gras. Geen onraad. In een paar stappen was hij bij de pijl, die hij uit het hout probeerde te trekken, en toen dat niet ging, brak hij hem driftig bij de schacht af.

„Pa!" klonk het achter hem. Gauw verstopte Pa de pijl onder zijn hemd en keek om. „Wat is 't?" vroeg hij, snauwerliger dan hij het bedoelde. Tim had een ouwe-

DOOR TIM MARAN
ILLUSTRATIE: HANS KRESSE

mannetjesgezicht van ernst en meteen begon-ie te ratelen van „Pa, vertrouw die bontjagers niet. Ze hebben ruzie gehad met de Indianen, al zelden ze gisteren tegen u van niet, en nu willen ze hun huiden bij ons achterlaten, en..."

„Ho!" zei Pa, die één kwallijke verrassing op de nuchtere maag al meer dan genoeg vond. „Waar heb je het nou over? Zeg 't nog es?"

Maar Tim wierp een ongeruste blik op de achterdeur, waar Ma elk ogenblik kon verschijnen (de mannen McKee hielden altijd Ma zo veel mogelijk buiten narigheid) en fluisterde: „Straks, Pa, straks vertel ik u alles. Maar vertrouw de bontjagers niet. Ze zijn gevaarlijk voor ons!"

„Gevaarlijk?!" kreet Pa, eveneens op fluistertoon. „En wat zeg je hier dan wel van?" En hij duwde Tim de pijl onder de neus. „Dit stak daarnet in onze staldeur!"

Nu was het Tims beurt om met zulke ogen te staan. „Gomple!" fluisterde hij. Ze keken elkaar aan.

„Zoon," zei Pa, „hier gebeuren rare dingen. Luistar, ga nu gewoon aan je werk. Ik licht Martin ook in en straks vinden wa wel gelegenheid om rustig met elkaar te praten."

„Ja Pa, goed Pa," knikte Tim. Hij schoof de dwarsbalk van de staldeur en werd meteen zowat van de sokken gelopen door de twee geitendie luidkeels blatend wegstormden naar het klaverveldje. Bessie volgde hen, zij hinnikte haar vrolijke ochtendgroet en wreef haar neus langs Tims schouder, terwijl Hannibal de haan, als een generaal zijn troepen de deur uitdreef, het was één getokkel al gepiep om Tims henen. En madam McKee zei: Boeoeoe..., want zij moest wachten tot zij gemolken was alvorens zij naar de weide kon.

Uit de stal sloeg, sterker dan de geur van de dieren, een kleffe, zurige lucht Tim tegemoet, dat waren de pakken bonthuiden die in een hoek lagen opgestapeld. Tim zag ze liggen. Hij pakte de schop om het vuile stro naar buiten te scheppen, maar kwam haast niet aan werken toe. Almaar ging zijn blik naar de huiden. Hun lucht doordrong zijn gedachten. Vreemd, het gesprek, dat hij van de bontjagers had afgeluisterd, ging over de huiden, en vanochtend stak er een Indiaanse pijl in de staldeur... Daar moest verband tussen liggen. Maar wat voor verband, welk verband?

Plotseling verstrakte Tim en hij voelde zich warm en zweterig worden. Hij wist het...

„De huiden," sprak op datzelfde ogenblik een jonge norse Cherokeekrijger, „hebben de bleekgezichten van de vallei ondergehracht in hun stal. Zwarte Havik heeft een pijl op de stal achtergelaten opdat zij hem deze ochtend zullen vinden en wéten dat de hand der Cherokees op de huiden ligt!"

De oude man hief een hand op, de palm naar voren gekeerd. Hij droeg de drie arendsveren van hoofdman en had een door dulzend rimpeltjes doorgroefd, wijs gelaat. Hij was op een elandsvel gezeten en omgeven door zijn Raad van Wijze Ouden. Tegenover hem zaten de vijf jonge dapperen, die zojuist als verspieders van de Naamloze Vallei waren teruggekomen om verslag uit te brengen. Achter hen was de ingang van de woning volgepropt met harde, norse gezichten. Het was nog donker, maar in 't vertrek brandde een hoog vuur en de rode gloed scheen over die gezichten. In de ogen fonkelde 'n vreemd licht. De oude man kende de gedachten die achter die ogen lagen, en zijn Wijze Ouden kenden ze ook. Zij hadden het geweten sinds hel geheurde met de blanke pelsjagers.

Deze Cherokees uit het bergland van noordwest-Tennessee waren meer dorpsmensen dan zwervers der grote ruimten. Hierin verschilden zij van hun stambroeders, en van de Creeks der heuvelgebieden en, zuidelijker nog, de Comanches der eindeloze prairies. Hun rustig dorpsleven speelde zich af rondom grote hutten van adobe (riet, met klei bepleisterd). Honden en kippen scharrelden er rond, kleuters rolden in het warme zand. De squaws en kinderen bewerkten de velden en akkers, de mannen togen ter jacht en visvangst. De wind suisde door de pijnwouden en de hemel spiegelde zich in de bergmeren. Door hun aard waren de „berg"-Cherokees in het algemeen ook verdraagzamer en minder oorlogszuchtig dan andere stammen. Zij gunden zelfs blanke kolonisten een plaatsje in hun land, mits deze zich als vredige en bescheiden gasten der roodhuiden gedroegen. Er was plaats voor iedereen.

Maar nu was er één omstandigheid.

Daar hun bestaan geheel afhankelijk was van de natuur, leefden zij er in volstrekte harmonie mee Zo zouden zij bijvoorbeeld nimmer een dier doden anders dan uit noodzaak om aan voedsel te komen of uit zelfverdediging en dan doodden zij snel genadig en geluidloos met hun nimmer falende pijl. Daardoor was het wild allerminst schuw en de wildernis bleef een onuitputtelijke bron van leven — Deze harmonie nu werd verstoord bij de komst van blanke pelsjagers Zij doodden alleen om de huid en richtten daarbij ware slachtingen aan Ook dieren wier huid geen waarde voor hen had liepen in hun listig opgestelde strikken en stierven op jammerlijke wijze Zij lieten de kadavers gewoon liggen. Het woud stonk naar de dood. Verschrikt door al dat vreselijke en door het lawaai van geweerschoten in hun eertijds zo stille wouden, werden de dieren ulterst schuw en soms trokken zij zelfs weg uit zo'n gebied Nu was de wildernis natuurlijk oneindig groot en daarentegen erg dun bevolkt Veel van het gedoe der blanke bontjagers bleef daarom voor de Indianen ongemerkt. Werd er echter een gebied afgejaagd waar wel een dorp lag, dan kwamen de roodhuiden het maar al te duidelijk aan de weet Geen wonder dat zij hun bestaan bedreigd voelden! En in de eerste plaats beschouwden zij het als een grove aantasting van hun rechten als meesters over deze jachtvelden. Hów!, de woede sprong in hun ogen en de rustige dorpsbewoners veranderden in dodelijk gevaarlijke bergwolven.

De oude man zag de wolven tegenover zich en hief zijn hand op de palm naar voren gekeerd. „Zwarte Havik, mijn zoon heeft gehandeld naar mijn wil," sprak hij langzaam en waardig. „De pijl hoort in het bout dat de huiden bergt, en niet in het schuldeloze hart dat onwetend handelt!"

„Psäw!" snauwde de jonge krijger. „Zwarte Havik heeft zijn vader gehoorzaamd, doch ware het aan hem te beslissen, dan liet hij zijn boogpees de taal des doods spreken! Hij gelooft niet in de onschuld van bleekgezichten De wezel, die het konijnehol binnendringt, komt niet in vrede, doch om te doden en te nemen!"

„Dat is de aard van de wezel," zei de oude man. „De vogel Csaw die neerstrijkt temidden van de kudde grazende bisons heeft de aard van de vogel Csaw en de bisons laten hem in vrede in hun midden De bleekgezichten van de vallei hebben de aard van de vogel Csaw."

„De wezel is wezel de vogel Csaw is vogel Csaw, het bleekgezicht is bleekgezicht, ieder heeft de eigen aard," grauwde Zwarte Havik. „En de bleekgezichten zijn vijanden van de Cherokees Zij roven en doden en gedragen zich schaamteloos!"

„Mijn zoon spreekt van de drie blanke jagers die dit voorjaar over de bergen kwamen!" De oude man schetste een gebiedend gebaar in de lucht. „Zij voerden zeven lastdieren met zich mede welke gebukt gingen onder vrachten huiden en nog was hun hebzucht niet gestild. Toen zij de wildrijkdom hier aanschouwden bleven zij in onze wouden om nog meer te doen en de enige taal die zij tot ons wensten te spreken was die van hun donderstok. Flitsend Mes is dat niet vergeten. Zij zullen gestraft worden!"

De wolven gromden boos en ongeduldig. „Doch de anderen," vervolgde de oude man, terwijl hij wederom zijn hand ophief met de palm naar voren. „zij van de vallei gedragen zich vredig. Mijn broeders hebben hen sinds zij in de vallei kwamen, veelvuldig gadegeslagen doch nimmer hebben zij iets waargenomen dat hen tot vijand tekent. Flitsend Mes wil geen onschuldig bloed zien vloeien."

„Onschuldig!" De stem van Zwarte Havik was donker en schor van haat. „De ratelslang en de prairiehond delen dezelfde steen. De bleekgezichten van de vallei hebben de drie blanke jagers bij zich opgenomen en de huiden in hun stal geborgen!" Hij verhief zijn stem toornig. „Doch dit zegt Zwarte

Havik de pijl steekt in het hout opdat zij weten dat het teken der Cherokees over de huiden staat! Slaan zij de waarschuwing in de wind, dan zal de ondergaande zon hun bloed op deze tomahawk zien, zoals ook heden de drie blanke jagers zullen sterven!" Het was of de strijdbijl uit zichzelf in zijn opgeheven vuist sprong en de wolven gromden. Op dat moment kraaide een haan en het was of een huivering door hemel en aarde voer.

het was of een huivering door hemel en aarde voer en Hannibal, de haan klepperde met zijn vleugels, verhief zich en liet zijn fors gekraal door de Naamloze Vallei weergalmen de zon kwam boven de heuvels uit en overgoot de wereld met haar jong, vrolijk licht. Een ijsvogel liet zijn ratelende schreeuw weerklinken, terwijl hij als een spoel gesponnen zijde, vlammend rood en groen en blauw, over de bergbeek wervelde. In het Bèsenravijntje orgelden wilde kalkoenen. Ach, het was allemaal zo fris en jong en heerlijk deze ochtend en de geur der wouden, de groene vallei en heel het leven! Maar moest je die gezichten zien van Pa en Martin en Tim! Alsof niets ervan tot hen doordrong. Ze stonden achter de stal en Tim was aan het woord. „Pa, ik wéét het! Het gaat om de huiden!" Hij vertelde in enkele woorden van gisteren hoe hij gezien had dat de bontjagers elkaar een teken gaven om tegenover Pa te zwijgen over de Indianen, hoe hij achterdochtig geworden hen bij hun kampvuur had beslopen en hun gesprek afgeluisterd en. „Wat zeg je daar?" snauwde Martin, die als tweede man van de familie recht van spreken had. „Op je eentje?"

„Tja," bromde Pa niet op zijn gemak, „eigenlijk kan ik dat ook niet goedkeuren, Tim Het is heel onbehoorlijk om je gasten te beslui pen en stiekem hun gesprek af te luisteren."

„Dat is het niet Pa," zei Martin boos. „Maar hij had 't niet op zijn eentje moeten doen. Die kerels zijn levensgevaarlijk. Als ze 'm gesnapt hadden." „Päh!" zei Tim verachtelijk. „Jou hadden ze gesnapt ja, maar mij niet! Wat weet jij nou van sluipen af?" „Ho!" zei Pa, wie het een beetje duizelde telkens als-ie zulke dingen met zijn zoons moest meemaken. We hebben nou wel andere dingen aan ons hoofd dan ruzie te maken Ga door met je verhaal, Tim!"

En Tim vertelde wat-ie gehoord had. „En nou wil ik om wát wedden dat ze om die huiden ruzie hebben gekregen met de Indianen En toen gisteren die huiden in onze stal werden gebracht, hebben de Indianen dat natuurlijk gezien! Weten jullie nog wel dat er gisteren een paar Cherokees bij de Forellenbeek waren? Nou — de pijl die vanochtend in onze staldeur stak Is 'n Cherokeepijl! Het is dus nogal duidelijk het gaat om de huiden!"

Hij voelde zich opeens weer warm en zweterig worden en hij wist wat het was en hij zei het. „Pa die pijl betekent een waarschuwing voor ons ER DREIGT LEVENSGEVAAR Pa!"

Pa's voorhoofd werd opeens nat van zweet Op dat moment hoorden ze Ma roepen. „Pa! Pa waar zit je? De vreemdelingen komen eraan! Kom je?"

Pa gromde en hees zijn broek op. „Die huiden gaan eruit, onmiddellijk! Wat denken ze wel? Dat ik mijn gezin aan levensgevaar ga blootstellen voor wat snerthuiden? Ik zál ze!"

Maar snel legde Martin een hand op zijn arm. „Pa, die kerels zijn levensgevaarlijk! Blijf kalm, hoe dan ook, Pa Denk aan Ma, en Bubbel."

„Die kerels," zei Pa bitter, „en aan de andere kant de Indianen."

Langs de weide naderden de drie bontjagers de blokhut Bepakt en gezakt, het geweer in de hand, trokken zij hun paarden achter zich aan Op datzelfde ogenblik slingerden tientallen jonge Cherokees in volle wapenrusting zich op hun driftig trappelende mustangs de gele wolveogen vol moordlust.

Zwarte Havik, hun aanvoerder, hief een arm op. „Wij gaan!" riep hij. En toen liet zijn hartstocht zich niet langer bedwingen, en terwijl zijn mustang met wild rollende ogen opeteigerde, jakkerde weer vaor het eerst sinds lange tijd de vreeswekkende strijdkreet der Cherokees door de hemel.

TOM POES en de WAGGELGEDACHTEN

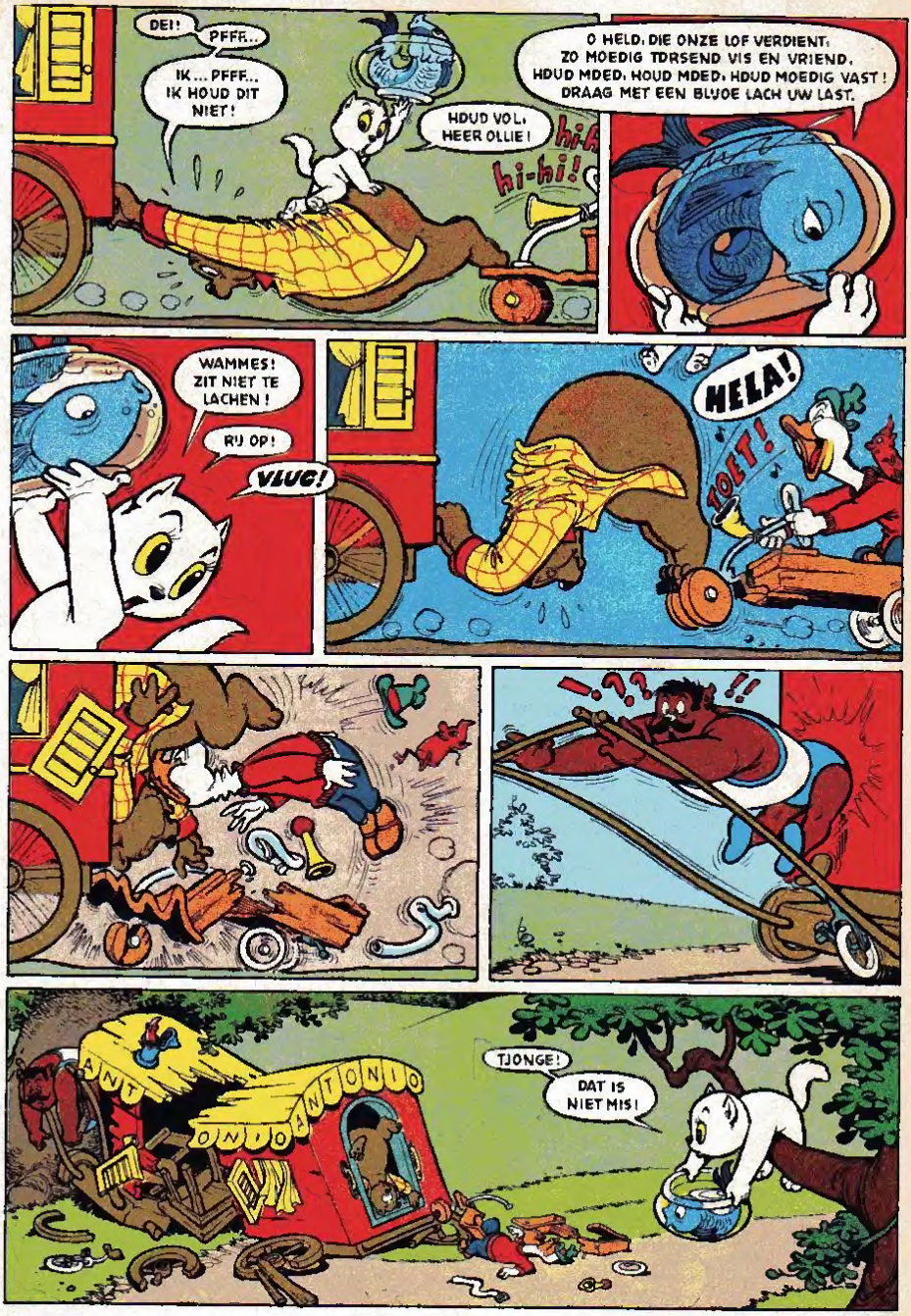
DE!
PFFF...
IK... PFFF... IK HOUD DIT NIET!
HOUD VOL, HEER OLLIE!
hi-hi!
O HELD, DIE ONZE LOF VERDIENT,
ZO MOEDIG TORSEND VIS EN VRIEND,
HOUD MOED, HOUD MOED, HOUD MOED, HOUD MOEDIG VAST!
DRAAG MET EEN BLIJDE LACH UW LAST.
WAMMES! ZIT NIET TE LACHEN!
RIJ OP!
VLUG!
HELA!
TOET!
TJONGE!
DAT IS NIET MIS!
ANTONIO

ANTONIO
GELUKKIG, ANTONIO IS NOG BUITEN WESTEN. WE MOETEN WEG ZIJN, VÓÓR HIJ BIJKOMT.
HEER OLLIE! WAMMES! KOM MEE!
VLUG!
ONTWAAK! ONTWAAK! ONTVLUCHT DE WRAAK!
KLINGE!
LAAT ME MET RUST! HOUDT DAN NIEMAND REKENING MET MIJN BESCHADIGDE TOESTAND?
M'N KARRETJE IS OOK STUK.
DENK DAN EEN ANDER WAGENTJE UIT!
MAAR DAN NIET MEER ZO'N MAL VOERTUIG. IK...
STIL. LAAT HEM ZIJN EIGEN GEDACHTENBEELD VORMEN.
ALSJEBLIEFT.
W-WAT IS DÁT?!

DONALD DUCK - Een vrolijk weekblad. Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V. Nederland: Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z. Posthus 497. Telefoon 020-731361. Giro 119.131 (alleen voor postabonnementen à f 3.25 per 13 nummers). Prijs 35 ct., per week 25 ct. België: De Geïllustreerde Pers voor België N.V., Generaal Capiaumontstraat 24, Berchem-Antwerpen. Telefoon 396164. P.C.R. 86491. - Prijs 6 frank.
Attentie! Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan. 1964 Walt Disney Productions.